

[Lenger]

trolmidler til, at vores hastighedsgrænser kan blive overholdt.

Så det er ikke kun girokort, der skal kontrolleres. Hvis folk kan påberåbe sig, at de har mere end $\frac{1}{3}$ af deres indtægt om året fra fiskeri, skal de ikke gå rundt med et girokort, så er det jo i stedet deres selvangivelse, de skal have med, når de bevæger sig ud at fiske. Hvis folk er under 18 år, skal de være fritaget for at betale denne afgift og de skal i stedet kunne dokumentere det, hvis de nu undtagelsesvis måtte blive antastet af én, der er ude for at se, om folk har fisketegn.

Så er der det mere principielle. Hvis der skal indføres en afgift af fisketegn, bør der også indføres en afgift for at plukke vildtvoksende frugter og bær. Om end de er vildtvoksende, er de dog mange gange plantet temmelig bevidst af en ejer, en organisation eller en kommune, hvorfor de altså, hvad det angår, kan sammenlignes med fisk, der er sat ud som yngel for at kunne blive fisket på et tidspunkt. Det opfatter vi som et klart overgreb mod børn og unge, der går i skoven for at plukke bær, eller hvad de nu finder på.

Det er sådan i mange familier, at faderen nogle gange om året – måske kun nogle få gange – tager knægten med ud på en fisketur, men hvis den fader nu skal betale 100 kr. – knægten kommer jo gratis med – for én enkelt eller ganske få fisketure, så bliver der bare ingen fisketure i den familie. Eller også fisker de alligevel, og så opdrager faderen altså sin søn til at være lovbrøder. Det mest fornuftige ville selvfølgelig være, at man lod være med at købe et fisketegn og lod som ingenting, men principielt kan man ikke vedtage noget i folketinget, som man ved samme lejlighed opfordrer folk til at lade være med at følge.

Så er der den med turisterne. Hvis de nu får den idé midt i en weekend, at de vil ud at fiske, er det selvfølgelig helt fint, men da har posthusene lukket, og så må de altså vente til en hverdag, medmindre de kan finde et andet sted at købe et fisketegn. Men så mange penge er der altså heller ikke i forslaget, at man kan oprette udsalgssteder overalt i landet, og hvem gider, hvis man er turist, at flintre det halve Jylland rundt for at få et fisketegn, før man skal ud at fiske? Turisterne fisker selvfølgelig bare alligevel, eller også gør de det, som selvfølgelig kan være mere

elegant i den forbindelse: de går ind til en fiskehandler og køber nogle fisk, hvis han har åbent i weekenden.

Det kan godt være, der er behov for, at udgifterne til udsætning af fisk bliver dækket på en eller anden måde – det vil vi ikke afvise – men så må det altså hellere være over skattebilletten end via dette molboagtige bureaukrati.

Jeg skal derfor oplyse, at hr. Tinning og jeg ikke kan anbefale forslaget; vi vil i stedet løse et skråt-op-tegn.

Leif Hermann (SF):

Det er sådan, at vores parti ikke officielt har 2 ordførere i denne sag. Det er et spørgsmål, som skal behandles meget jordnært, og jeg har derfor ikke ønsket at forlange en særlig status som separatist eller privatist.

Men jeg mener, at denne debat giver anledning til nogle helt principielle overvejelser om netop det at skulle vise et tegn. Det er sådan, at fisketegnet skal kunne vises, hvis fiskeriinspektionen kommer og beder om at se, hvorvidt man nu er i besiddelse af gyldig hjemmel til den aktivitet, man er i gang med bag fiskesnøren. Det er et godt og fornuftigt princip – et princip, der består i, at lovgivningen skal overholdes, og jeg er tilhænger af, at vi vedtager et sådant fisketegn.

Men netop det principielle med at vise tegn kunne man på en måde også godt skaffe nogle penge til, hvis man f.eks. ved grænsen lod folk betale 100 kr. for at vise forskellige tegn, når de kom ind i landet.

Jeg er bekendt med, at et arbejdsudvalg under justitsministeriet har arbejdet meget længe med at hitte ud af, hvorvidt et særligt tegn kunne opfattes som en ringeagtstryk, der måtte anses for strafbar, såfremt det pågældende tegn blev vist over for bestemte grupper i dette samfund, grupper, som i øvrigt har til opgave at kontrollere, at love og regler bliver overholdt. På den måde kunne man dels sikre beskæftigelsen inden for den pågældende etat, dels kunne man samtidig skaffe staten noget tiltrængt udenlandsk valuta, og man kunne skaffe turisterne en fornemmelse af, at de gjorde noget, de ikke måtte, men alligevel fik en munter ferie heroppe. Jeg mener, det er et princip, som vi bør overveje ikke bare i miljøudvalget, hvortil forslaget nu bliver henvist, men også i an-